

Όλοι αυτές τις μέρες ευχόμαστε «Καλό Πάσχα». Όμως τι σημαίνει η λέξη Πάσχα;

Η λέξη Πάσχα σημαίνει πέρασμα. Για τους Ισραηλίτες σήμαινε το πέρασμά τους, με τη βοήθεια του Θεού, μέσα από την Ερυθρά Θάλασσα. Έτσι γλίτωσαν από τους Αιγύπτιους, στους οποίους ήταν δούλοι, και ελεύθεροι πια γύρισαν στην πατρίδα τους.

Για τους χριστιανούς Πάσχα σημαίνει το πέρασμα από τον θάνατο στη ζωή, τη χαρά και την ελπίδα. Γιατί ο Χριστός δέχτηκε να σταυρωθεί, για να νικήσει τον θάνατο με την Ανάστασή του. Αυτό γιορτάζουμε την ημέρα του Πάσχα, που είναι η πιο λαμπρή γιορτή της Ορθοδοξίας.

Για να δούμε όμως με τη σειρά πώς συνέβησαν τα γεγονότα...

Πλησίαζε το Πάσχα των Ισραηλιτών και ο Ιησούς ήθελε να το γιορτάσει μαζί με τους μαθητές του. Όταν μαθεύτηκε ο ερχομός του στην Ιερουσαλήμ, ο λαός βγήκε να τον προϋπαντήσει με βάλια.

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στους Γραμματείς και τους Φαρισαίους. Μια τέτοια θριαμβευτική υποδοχή για τον Ιησού; Ο φθόνος τους θέριψε. Αποφάσισαν να συλλάβουν τον Ιησού κρυφά, για να μην ξεσηκωθεί ο λαός και να τον θανατώσουν.

Τότε ακριβώς παρουσιάστηκε μπροστά τους ο Ιούδας ο Ισκαριώτης και προσφέρθηκε να συνεργαστεί μαζί τους και να προδώσει τον δάσκαλό του.

«Είμαι μαθητής του και θα σας οδηγήσω σ' αυτόν χωρίς να γίνει θόρυβος», τους είπε.

Έβγαλαν και του έδωσαν ένα πουγκί με τριάντα αργύρια. Τα πήρε κι έφυγε.

Στο τελευταίο δείπνο που είχε ο Ιησούς με τους μαθητές του, τον Μυστικό Δείπνο, τους μίλησε για τον σταυρικό θάνατο που τον περίμενε. Τους έδειξε όλη του την αγάπη και την ταπείνωση. Πριν αρχίσουν το φαγητό, τους έπλυνε τα πόδια.

- Σας δίνω το παράδειγμα, τους είπε, έτσι να κάνετε κι εσείς. Να είστε ταπεινοί. Να υπηρετείτε τους αδελφούς σας.

Έπειτα, ενώ έτρωγαν, τους είπε:

- Αλήθεια σας λέω, κάποιος από σας θα με προδώσει.

Οι μαθητές ταραχτήκαν και ρωτούσαν ποιος άραγε να είναι. Τότε ο Ιησούς πήρε ένα κομμάτι ψωμί, το βούτηξε στο πιάτο και το έδωσε στον Ιούδα λέγοντας:

- Ό,τι έχεις να κάνεις, κάνε το γρήγορα.

Εκείνος πήρε το ψωμί κι έφυγε αμέσως. Έξω ήταν νύχτα...

Αφού τελείωσε το Δείπνο, ο Ιησούς και οι μαθητές πήγαν, όπως το συνήθιζαν, στο όρος των Ελαιών. Εκεί ο Κύριος προχώρησε παραπέρα μόνος του, για να προσευχηθεί. Κι επειδή γνώριζε τι τον περιμένει, η προσευχή του ήταν γεμάτη αγωνία και πόνο και η ψυχή του περίλυπη.

Όταν γύρισε, βρήκε τους μαθητές του να κοιμούνται. Τους ξύπνησε και τους είπε:

- Σηκωθείτε! Έρχεται εκείνος που θα με προδώσει.

Πράγματι ανάμεσα από τα δέντρα φάνηκαν άνθρωποι να πλησιάζουν. Κρατούσαν δάδες και ήταν οπλισμένοι με ξίφη και ρόπαλα. Ήταν Ρωμαίοι στρατιώτες σταλμένοι από το Συνέδριο* των Ιουδαίων και μπροστά μπροστά ο Ιούδας. Αυτός πλησίασε τον Κύριο, τον φίλησε και του είπε:

- Χαίρε, Διδάσκαλε!

Το φιλί της προδοσίας και ο χαιρετισμός ήταν το σύνθημα. Οι στρατιώτες άρπαξαν τον Ιησού, τον έδεσαν και τον οδήγησαν στον αρχιερέα, για να τον δικάσει.

*Συνέδριο : το δικαστήριο των Ιουδαίων

Στο παλάτι του αρχιερέα Καϊάφα δικάζουν τον Ιησού. Εκεί είναι συγκεντρωμένοι όλοι οι αρχιερείς, οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς. Ψάχνουν να βρουν μια μαρτυρία εναντίον του Ιησού, για να τον καταδικάσουν σε θάνατο.

Ο αρχιερέας κάνει παραπλανητικές ερωτήσεις στον Ιησού για τους μαθητές του και τη διδασκαλία του. Ο Ιησός του απαντά:

- Εγώ μιλούσα πάντα φανερά στον κόσμο. Γιατί ρωτάς εμένα; Ρώτησε αυτούς που με άκουσαν.

Παρουσιάζονται τότε ψευδομάρτυρες και καταθέτουν εναντίον του. Τον κατηγορούν με ψεύτικες μαρτυρίες, μα οι μαρτυρίες δε συμφωνούν μεταξύ τους.

Κάποια στιγμή ο αρχιερέας τον ρωτά:

- Είσαι εσύ ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού;
- Μόνος σου το είπες, του απαντά ο Ιησός.

Τότε ο αρχιερέας, γεμάτος οργή, σκίζει τα ρούχα του και φωνάζει έξαλλος:

- Ορίστε! Τι μας χρειάζονται τώρα πια οι μάρτυρες; Δεν τον ακούσατε πώς βλαστήμησε τον Θεό; Τι απόφαση παίρνετε;

Η απόφαση ήταν κιάλας έτοιμη... Μ' ένα στόμα αποκρίνονται όλοι:

- Είναι ένοχος! Πρέπει να θανατωθεί!

Τόσο σύντομη και άδικη ήταν η δίκη του Χριστού... Μερικοί τότε άρχισαν να τον περιγελούν. Άλλοι του σκέπασαν το πρόσωπο, για να μη βλέπει, κι άρχισαν να τον χτυπούν και να τον ειρωνεύονται: «Μεσσία, σαν προφήτης που είσαι, δε μας λες ποιος σε χτύπησε;»

Πρωί πρωί την άλλη μέρα, οι άνθρωποι του Συνεδρίου παρέδωσαν τον Ιησού στον Πόντιο Πιλάτο, τον Ρωμαίο διοικητή, για να τον καταδικάσει σε θάνατο.

Ο Πιλάτος τον ρώτησε διάφορα πράγματα, μα δεν μπορούσε να βρει τι κακό είχε κάνει, ώστε να ζητούν τον θάνατό του. Αντίθετα, μάλιστα, κατάλαβε αμέσως ότι ήταν αθώος.

Στο μεταξύ το διοικητήριο είχε γεμίσει από ανθρώπους φανατισμένους. Ο Πιλάτος απευθύνθηκε στον κόσμο και ρώτησε:

- Αυτός ο άνθρωπος είναι αθώος. Να τον αφήσω να φύγει;*
  - Όχι, όχι, του αποκρίθηκαν μ' ένα στόμα οι φανατισμένοι Ιουδαίοι. Καλύτερα να ελευθερώσεις τον Βαραβά, τον ληστή, παρά αυτόν.
  - Μα τι κακό έκανε;
  - Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον! Επέμεναν εκείνοι.
- Ο Πιλάτος τότε ζήτησε μια λεκάνη με νερό, έπλυσε τα χέρια του και είπε:
- Είμαι αθώος από το αίμα αυτού του ανθρώπου. Ήθελε έτσι να τονίσει ότι δεν είναι εκείνος υπεύθυνος για την καταδίκη του Ιησού.

Στη συνέχεια ελευθέρωσε τον Βαραβά και παρέδωσε τον Ιησού να σταυρωθεί.

*Συνηθιζόταν να ελευθερώνουν έναν κατάδικο στη γιορτή του Πάσχα.

Οι στρατιώτες έφεραν τον Ιησού στην εσωτερική αυλή του διοικητηρίου. Τον έντυσαν με κόκκινο μανδύα, έπλεξαν ένα στεφάνι από αγκάθια και του το φόρεσαν στο κεφάλι για στέμμα. Στο δεξί χέρι του έβαλαν ένα καλάμι για σκήπτρο. Κατόπιν άρχισαν να τον περιγελούν και να λένε: «Ζήτω ο βασιλιάς των Ιουδαίων!»

Με το καλάμι τον χτυπούσαν στο κεφάλι, τον έφτυναν, γονάτιζαν μπροστά του, δήθεν ότι τον προσκυνούν. Αφού τον περιέπαιξαν έτσι, του έβγαλαν τον κόκκινο μανδύα, τον έντυσαν ξανά με τα ρούχα του και τον πήραν για να τον σταυρώσουν.

Ο Ιησούς υπέφερε όλα αυτά τα πάθη σιωπηλά.

Στο μεταξύ ο Ιούδας έμαθε πως ο Χριστός καταδικάστηκε σε θάνατο και μετάνιωσε πικρά. Πήγε στους αρχιερείς και τους επέστρεψε τα τριάντα αργύρια.

- Αμάρτησα, τους είπε. Έστειλα στον θάνατο έναν αθώο.
- Κι εμάς τι μας νοιάζει; του αποκρίθηκαν. Δικό σου είναι το κρίμα.

Ο Ιούδας κατάλαβε το σφάλμα του. Είχε παραδώσει τον δίκαιο στον πιο άδικο θάνατο! Δε βρήκε όμως το θάρρος να ζητήσει συγχώρηση από τον Θεό για το μεγάλο του λάθος. Απελπισμένος, όπως ήταν, πήγε και κρεμάστηκε.

Η Σταύρωση του Κυρίου έγινε στον λόφο του Γολγοθά, λίγο έξω από την Ιερουσαλήμ.

Ο Χριστός έπρεπε να σηκώσει ο ίδιος τον σταυρό του σ' όλη τη διαδρομή. Σ' ένα σημείο του ανηφορικού δρόμου, ο βαρύς σταυρός τον έκανε να λυγίσει και να πέσει. Οι Ρωμαίοι στρατιώτες σταμάτησαν κάποιον που γύριζε από το χωράφι του – Σίμωνα Κυρηναίο τον έλεγαν – και του φόρτωσαν τον σταυρό.

Όταν ανέβηκαν στον Γολγοθά, οι στρατιώτες γύμνωσαν τον Ιησού και τον σταύρωσαν. Την ίδια ώρα σταύρωσαν και δύο ληστές και τους έβαλαν έναν στα δεξιά και έναν στα αριστερά του. Ύστερα πήραν τα ρούχα του και τα μοιράστηκαν. Τον χιτώνα του τον έβαλαν στον κλήρο.

Κάποιοι φανατισμένοι ακολούθησαν τον Χριστό και συνέχισαν ακόμη και πάνω στον σταυρό να τον κοροϊδεύουν και να του λένε: «Αφού είσαι γιος του Θεού, γιατί δεν κατεβαίνεις από τον σταυρό; Άλλους έσωσες, τον εαυτό σου δεν μπορείς να τον σώσεις;»

Ο Ιησούς, για μια φορά ακόμη φανέρωσε πάνω από τον σταυρό πόση αγάπη είχε για τους ανθρώπους, συγχωρώντας ακόμη και τους σταυρωτές του:

«Πατέρα, συγχώρεσέ τους, δεν ξέρουν τι κάνουν», είπε, υψώνοντας τα μάτια του στον ουρανό.

Από το μεσημέρι ως τις τρεις το απόγευμα την ημέρα της Σταύρωσης, η γη σκοτείνιασε. Ακόμα και η φύση πένθησε για τον θάνατο του Δημιουργού της.

Κοντά στον σταυρό του Ιησού στεκόταν η μητέρα του και μερικές ακόμη γυναίκες. Ο Ιησούς, όταν είδε τη μητέρα του, της έδειξε τον μαθητή του τον Ιωάννη και της είπε: «Αυτός τώρα είναι ο γιος σου!». Και σ' εκείνον είπε: «Αυτή είναι τώρα η μητέρα σου».

Σε κάποια στιγμή ο Ιησούς φώναξε: «Διψώ...».

Αμέσως ένας από τους στρατιώτες πήρε ένα σφουγγάρι, το βούτηξε στο ξίδι και, αφού το στερέωσε σ' ένα καλάμι, του έδωσε να πιει. Ο Ιησούς γεύτηκε το ξίδι, έγειρε το κεφάλι από την άλλη μεριά και παρέδωσε το πνεύμα. Τότε η γη σείστηκε συθέμελα. Ο Ρωμαίος αξιωματικός και οι στρατιώτες που φύλαγαν τον Ιησού φοβήθηκαν πάρα πολύ και είπαν:

- Στ' αλήθεια, ήταν υιός του Θεού αυτός ο άνθρωπος!

Μια ημέρα έμεινε το σώμα του Ιησού πάνω στον σταυρό. Την Παρασκευή ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία, ένας από τους κρυφούς μαθητές του Ιησού, πήγε με θάρρος στον Πιλάτο και ζήτησε το σώμα του Χριστού για να το ενταφιάσει.

Ο Πιλάτος του έκανε τη χάρη και ο Ιωσήφ με έναν άλλο φίλο του Χριστού, τον Νικόδημο, ανέβηκαν στον Γολγοθά. Εκεί βρήκαν και τις πιστές και αφοσιωμένες μαθήτριες του Ιησού, που ακόμη θρηνούσαν το δάσκαλό τους.

Με μεγάλη προσοχή αποκαθήλωσαν * το σώμα του Χριστού και το κατέβασαν από τον Σταυρό. Το άλειψαν με αρώματα και με φροντίδα το τύλιξαν σ' ένα άσπρο, καθαρό σεντόνι. Ύστερα το έθαψαν σε μνήμα σκαλισμένο στον βράχο κι έκλεισαν την είσοδο με μια μεγάλη πέτρα.

Αυτοί που κατηγόρησαν τον Χριστό και κατάφεραν να καταδικαστεί, ζητούν τώρα από τον Πιλάτο να βάλει φρουρούς στον τάφο.

Υποψιάζονταν ότι οι μαθητές του Χριστού θα μπορούσαν να κλέψουν το σώμα του και να διαδώσουν ότι αναστήθηκε. Ο Πιλάτος έστειλε πράγματι φρουρά και για μεγαλύτερη σιγουριά σφράγισε τον τάφο.

* αποκαθήλωσαν : έβγαλαν τα καρφιά

Μπορείς πατώντας στον παρακάτω σύνδεσμο να ακούσεις εγκώμια που ψάλλονται τη Μεγάλη Παρασκευή (Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, ΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΠΑΣΑΙ).

<https://www.youtube.com/watch?v=oY3OzPW4mQM>

Χαράματα της Κυριακής οι μαθήτριες του Ιησού: η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία του Κλωπά και η Σαλώμη ξεκίνησαν για τον τάφο του. Είχαν αγοράσει μύρα, για να αρωματίσουν το σώμα του Χριστού, όπως συνήθιζαν τότε. Πηγαίνοντας είχαν την έγνοια πώς θα κυλήσουν το βαρύ λιθάρι που έκλεινε την είσοδο του τάφου. Όταν έφτασαν έκπληκτες είδαν πως το λιθάρι δεν ήταν στη θέση του. Ο τάφος ήταν ανοιχτός.

Παραξενεύτηκαν! Μπήκαν μέσα. Το σώμα του Κυρίου δεν ήταν εκεί. Ένας άγγελος καθόταν δεξιά. Φορούσε λευκά ρούχα που άστραφταν. Τους μίλησε και τους είπε:

«Μη φοβάστε! Ξέρω ποιον γυρεύετε. Τον Ιησού που σταυρώθηκε. Δεν είναι εδώ. Αναστήθηκε. Τρέξτε γρήγορα να το πείτε στους μαθητές του».

Ταραγμένες αλλά και γεμάτες χαρά, οι Μυροφόρες έφυγαν για να μεταφέρουν το χαρούμενο μήνυμα. Καθώς προχωρούσαν, είδαν μπροστά τους τον ίδιο τον Χριστό αναστημένο. Πλησίασαν, γονάτισαν και τον προσκύνησαν. Μα η καρδιά τους έτρεμε από φόβο.

«Χαρείτε και μη φοβάστε», τους είπε. «Πηγαίνετε να πείτε στους μαθητές μου ότι θα συναντηθούμε στη Γαλιλαία».

Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε σύντομα. Ο Ιησούς φανερώθηκε μπροστά τους και τους είπε: «Ειρήνη σ'εσάς». Εκείνοι, όταν τον είδαν, έπεσαν και τον προσκύνησαν. «Να έχετε πάντα ειρήνη», τους είπε ξανά και συνέχισε:

«Πηγαίνετε να κάνετε όλους τους ανθρώπους μαθητές μου. Να τους βαπτίζετε στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Να τους διδάσκετε να τηρούν όλες τις εντολές που σας έδωσα. Κι εγώ θα είμαι μαζί σας για πάντα, όσο θα υπάρχει κόσμος. Αμήν».

Παρακολουθήσαμε τη Μεγάλη Εβδομάδα, τα Άγια Πάθη του Κυρίου. Η μέρα της Ανάστασης είναι μια ξεχωριστή μέρα, γι' αυτό και ο λαός μας τη λέει ΛΑΜΠΡΗ. Το Πάσχα γιορτάζουμε όλοι μαζί. Λέμε:

- Χριστός Ανέστη!
- Αληθώς Ανέστη!

Τσουγκρίζουμε τα κόκκινα αυγά, τρώμε τσουρέκια και κουλουράκια, το ψητό αρνί και το κοκορέτσι. Έχουμε χαρά και ευφροσύνη στην καρδιά μας. Χορεύουμε και τραγουδάμε. Τη μέρα της Ανάστασης γιορτάζει η ίδια η αγάπη.

